

ÁDÁM TAMÁS

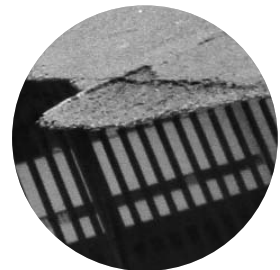
Üzenőfal

Rendezem a csontokat az
üzenőfalon. Leltározok, horpad a
térdkalács. Naprakész a hiány,
mustra csak, vetkezem.
Ritkán találkozunk, sohasem.

Az üzenőfalon csontokat
rendezek. Elvitted a szögeket,
mással is megesett. Tört
csendrendelet, parafában
jajduló kés lehetett.

Maradt tán a csontokon pár
ujjlenyomat, temethetetlen
bűnjelek. Fogsorod gipszmintázata
puha még, alig rögzíthető
tél, karcos bakelitlemez.

Rendezem a csontokat az
üzenőfalon. Néhány mezőt
felégetek. Hajlik a gombostű.
Ritkán találkozunk, sohasem.

A vízöntő éve

Már a gyermek is töpreng, gyengül
a mérsékletesség, a víznek sincs
fodra. Libikóka nélkül billegve,
egy átmeneti korban.

Emlékeink között nem találjuk
a Paradicsomot, halott repülőtér
terpeszkedik, sorvad. Meghúzzuk
a tízparancsolatot.

Élhetetlen helyeket sorsolunk
a lottózóban, és orvlövészetre
szakosodunk. Vízöntő idején
beljebb toljuk a peremkerületeket.

Már a gyermek is töpreng, gyengül
a mérsékletesség, a víznek sincs
fodra. Libikóka nélkül billegve,
egy átmeneti korban.

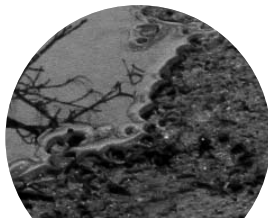
Az lesz fontos

Szükségszerűek a fejünk fölötti,
áramot hozó rácsok,
amelyek könnyörtelenül befogják a
meggondolatlanul röpködő kopasz
nyakú gatyás galambokat.
Beszorult fejükből könnyörögve néz
a szem. Mi is nézünk.

Dodzsemek sorakoznak a
rajtvonalon, hangos lövésekre
várnak. Beragad a nyár, működnek
az ösztönök, kimentek
már divatból holmi tompa
patronok, vért lökő kötszerek.

Süvítenek célirányos, éles
lőszerek, és az lesz fontos, mi
kezdetben alig volt lényeges;
hogy a halálkanyarban dőlni kell.
Kezdődhet az áramszedők
szikráinak leltározása.

Rákospalota, 2010. január 28.

Naptej nélküli állomás

Várom harminc éve halott
apámat, láthatatlan vagyok.
Hátrahőkölnek archaikus
tehervonatok. A síneken
halpikkelyek szilánkjai.
Tékozló világ.

Mindig lefele visznek a felüljáró
lépcsői. Tejfehér pokol
pihenőkkel. Rozsdás korlátokba
kapaszkodom. Ledobható vagyok.

Nincs reggel, este, és nincs nappal.
Hiába bogozod kontyfésűvel
a fehér varázsszőnyeg rojtjait.

Áttetsző angyalok vétkeznek
az árva padon, szárnyuk ég.
Pusztulnak, hagyom.

Elmozdult tükörkép szemben.
Festhetetlen jövő. Feltételes
megálló veszteseknek.

Itt nem árulnak naptejet,
túlélő készletet, érzelmeket.

Tintahal és habroló

Vérnarancs gördül az égre,
megmarad. Kimerevített éhes száj
feledi az ízeket. Új időkben új
vacsora: tintahal és habroló.

Kék vérrel írt édesen hamis
történelem, kihasználatlan
helyzetek. Alkonyt zabáló
gladiátorok csörtéi a végeken.

Mozgáskultúrába épített
horgászverseny, jó fogás: tintahal
és habroló. Tengerben puhuló
séfek, visszaforduló anyahajók.

Torkon akadt szálkák, felszolgálók
sortüze. Holnapra hab, együtt alig
kompatibilis. A tinta a tollból
észrevétlen kiszökik.

